

[Ragnhild Andersen.]

bejdsløshed i sit kølvand, og denne holder da også i denne julemåned sit indtog rundt om på arbejdspladserne, på skibsværfterne, som f. eks. i Frederikshavn, og i en række virksomheder i metalbranchen.

Når regeringen bevidst binder Danmarks økonomi til den amerikansk-engelske, kan den ikke være uvidende om fremtidsperspektiverne. Det er i denne forbindelse ikke uden interesse at se, hvad det kendte engelske finansblad „Economist“ skriver om virkningerne af Marshallhjælpen i Europa, specielt i Vesttyskland, vor nære nabo, som dollarimperialisterne vier deres store kærlighed ved genopbygningen af Europa. „Economist“ skriver den 11. december, altså for et par dage siden — jeg anmoder den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„Vesttyskland har planer om en stor produktionsforøgelse, der baseres på et investeringsprogram på 12 milliarder dollars, hvoraf de $\frac{3}{4}$ afsættes til udvidelse af industrien. Resultatet vil blive en forøgelse i den tyske produktion i perioden indtil 1952 på 64 pct. op over det nuværende niveau og 10 pct. over den tyske produktion i 1936. Bortset fra den fortsatte begrænsning af stålproduktionen til det tal, man foreløbig er enedes om på 10,7 mill. t om året, er der nu kun yderst få spor tilbage af de restriktioner på den tyske industri, der var indeholdt i tidligere planer.

Tyskland regner med at forøge sin eksport med 60 pct. op over førkrigsniveauet; 75 pct. af denne eksport vil tage form af forskellige typer af industrielle færdigvarer. Produkter fra mineindustrien, der udgjorde 55 pct. af den tyske eksport i 1947 og 45 pct. i 1948, vil falde til 15 pct. Til gengæld vil 75 pct. af den tyske import bestå af landbrugsprodukter og råmaterialer. Færdige industriprodukter skal kun udgøre 5 pct. af det tyske importprogram for 1952—53. Den tyske plan regner med et importoverskud fra De Forenede Stater på 250 mill. dollars, og fra England på 142 mill. dollars. Til gengæld skal eksportoverskud til Europa og resten af sterlingsområdet skaffe dækning for disse underskud.“

I 1952 vil med andre ord Vesttysklands industriproduktion takket være Marshallplanen være 10 pct. over produktionen i 1936, og heraf vil de tre fjerdedele være færdigvarer, som kastes ud på det europæiske marked. Importen til Tyskland sker fra USA og England, men Marshall-

landene skal ifølge planerne aftage færdigprodukterne. Mon nogen er i tvivl om, hvilke konsekvenser dette vil få for vort lands industri? Vi har kendt til massearbejdsløshed på grund af konkurrence fra tysk industri før krigen, og vi behøver jo ikke at være i tvivl om, at en af Marshallhjælpens velsignelser fremover vil blive en ny massearbejdsløshed.

Vort parti har ved flere lejligheder vendt sig imod den afsluttede Englandsaftale, som for det første begunstiger England på den danske befolknings bekostning og for det andet gør os stadig mere afhængige af det engelske kriseudsatte marked. Og det viser sig jo nu, at den socialdemokratiske regering har genoptaget valutapukkelpolitikken. I juli i år var vor valutagæld 449 mill. kr., den er vokset på 4 måneder med 120 mill. kr., i første række takket være merindførsel fra England.

Årsraten på import fra England er nu oppe på rundt regnet 1 200 mill. kr., om vi fortsætter den månedlige import fra England, vi er i gang med, og det er navnlig færdigvarer, vi får fra England. Vi er nu oppe på en importforøgelse af 150 mill. kr. i færdigvarer.

Oplysninger i den socialdemokratiske presse fortæller da også om en „vældig forøgelse“ af Englandsimporten og om, at man under de forhandlinger, der skal foregå, og som ventes at ville være en uges tid, bl. a. overfor englænderne vil udtale utilfredshed med jernleverancerne; men i første række vil drøftelserne utvivlsomt komme til at dreje sig om importen af færdigvarer fra England. Med andre ord, der øves et meget stærkt pres fra engelsk side på vort land med hensyn til at aftage, ikke råmaterialer men færdigvarer. Til gengæld er det svært at overbevise englænderne om, at det, vi har brug for, er råvarer til vor industri og til vort landbrug. Videre skrives der:

„Ved aftalen i februar i år mistede vi dollarstøtten (bl. a. til at købe olie og kull til landbruget), vi mistede retten til at købe Ruhrkul for sterling, hvad der ophævede den samtidige forhøjelse af kulleverancerne fra England, og englænderne nedsatte deres stålleverancer“ — som jeg allerede har nævnt — „fra en faktisk samlet import hertil i året 1947 på ca. 120 000 t til 50 000 t, som i midten af året blev sat op til 60 000 t, altså stadig en halvering af stålimporten fra England.“

Befolkningen skal ifølge dette program